

မောင်သာချို၊

ပေကညစ်များဆီမှ

လှေကားထစ်များဆီသို့

အမည်မဖော်လိုသူ ကိုစိုးမြင့်နှင့် ၇ ရက်သားသမီးများသို့

အခုတလော လပွတ္တာမြို့သား ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်ကို မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော် သတိရလျက်ရှိပါသည်။ ဆိုကြပါစို့၊ သူ့နာမည် ကိုစိုးမြင့်ဟု။

ကိုစိုးမြင့်က သမားရိုးကျ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ထိပ်တိုက်တွေ့လေ့ရှိသော လူ့ခွစာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာ၌ သူ့ခွကျပုံ တစ်ကွက်ကို ကျွန်တော်က တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၌ အလှူခံမဏ္ဍပ်လေးတွေ ဟိုနားတစ်ခု၊ ဒီနားတစ်ခုနှင့် ရှောင်လို့မလွတ်အောင် ပေါများလှသည်ကို အများအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းပြင်ဖို့၊ ကျောင်းပြင်ဖို့၊ ကထိန်ခင်းဖို့၊ အသံမစဲ ပဌာန်းရွတ်ဖို့၊ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ ကျင်းပဖို့၊ ဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ စသည် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုး၊ ခေါင်းစင်အသီးသီးအောက်ကနေ အသံချဲ့စက်လေး တည်ညံ့နှင့် အလှူခံနေသံများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အကြားပင် ဖြစ်ပါ၏ ။

သို့ဖြစ်၍ လပွတ္တာဆိုသည်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံထဲက မြန်မာဆန်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ပဲဖြစ်ရာ သည်လိုအလှူခံတွေနှင့် မကင်းပါ။ ကိုစိုးမြင့်က ပေးကမ်းလှူဒါန်းသည့် ဓလေ့ကို မမုန်းပါ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း မဆန့်ကျင်ပါ။ သို့သော် ပေးလှူကြသူအချို့က ကိုယ်ရည်သွေးနေကြပုံ တွေကိုကား မြင်ပြင်းကပ်ဟန် တူပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရပ်ကွက်ထိပ် အလှူခံမဏ္ဍပ်တွင် ဝင်ဝင်လှူသွားကြသည့် အလှူရှင်များ။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆားဖိုသူကြီးကတော် ဒေါ်လေးမြကလည်း အလှူတော်ငွေ တစ်ရာကျပ်တိတိပါ ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့... စင်္ကာပူရောက် သားကြီးရဲ့ ၂၁ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ရည်မှန်းကာ ကိုမြင့်ဇော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ငါးရာကျပ်ပါ

ခင်ဗျ၊ ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် သမီးလေးအိကလည်း အလှူငွေနှစ်ရာကျပ် ထည့်လာပါသဗျ”

ဒါတွေက အသံအချို့ကို ကျွန်တော် ချရေးပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုအသံတွေကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုစိုးမြင့်က မကြိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လှူတာက နည်းနည်း ကြွေးတာက များများလို့များ သူခံစားနေရလေသရောလား မသိ။ ဒါကြောင့် သူက လောကကို အရှံ့တိုက်ကာ အလှူခံမဏ္ဍပ်ကို ရောက်သွားပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မထင်ပေါ်လိုသူ လူတစ်ယောက်ဟု အများက သိရှိသွားစေရန် အလို့ငှာ စိတ်ကြိုက်ကြေငြာခိုင်းရာ အလှူခံအကျိုးဆောင်တို့ကလည်း ကြေငြာပေးရှာပါသည်။

“သာဓုပါခင်ဗျာ... အမည်မဖော်လိုသူ ကိုစိုးမြင့်ကလည်း အလှူတော်ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်တဲ့ဗျ”

ကိုစိုးမြင့်ကား သူ့ကိုယ်သူ အမည်မဖော်လိုသူအဖြစ် လက်ခမောင်းခတ်ကာ ပီတိများ ဖိတ်လျှံ၍ ။ ကြားရသူအပေါင်းကလည်း ပြုံးစိစိ။ ဪ... အမည်မဖော်လိုသူ ကိုစိုးမြင့်တဲ့လေလား။

*

ဆဲဗင်းဒေးသတင်းဂျာနယ်၌ ကျွန်တော် စာရေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အပုဒ်ရေ တော်တော်ကလေး များလာခဲ့ပါပြီ။ သည်အထဲမှာ ပရဟိတလုပ်ငန်းလေးတွေ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ သည်မှာ ကျွန်တော်ကြည်နူးမိတာက ကျွန်တော့်စာများ၏ နောက်က ဂယက်ကလေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုကြပါစို့၊ တွံတေးမြို့က ဓမ္မာလင်္ကာရ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့

ကျွန်တော်ရောက်သွားပြီးနောက် မိဘမဲ့ကလေး နှစ်ရာကျော် သုံးရာကို ပညာလည်းသင်ပေး၊ စားဝတ်နေရေးလည်း တာဝန်ယူနေရသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များနှင့်တကွ ပရဟိတလူငယ်များအကြောင်းကို ရေးဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုဆဲဗင်းဒေးဂျာနယ်ကို ဖတ်မိသူ အလှူရှင်တွေ ထို ဓမ္မာလင်္ကာရကျောင်းသို့ ရောက်လာကြလေသတဲ့။

“ဒကာကြီးတစ်ဦးက ငါးသိန်း၊ နောက် တစ်သိန်း နှစ်ယောက်၊ ငါးသောင်း တစ်ယောက်၊ သာဓုခေါ်ပါ... ဒကာကြီး”

ဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်တော့်ထံ ဤသို့ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ အလှူရှင်တွေအားလုံး ရန်ကုန်ကတဲ့။ ဘယ်သူတွေမှန်းလည်း မသိ။

နောက်တစ်ခါ ကလေး ၄၅၀ ကျော်ကို ပညာသင်ပေးနေသည့် ရွှေပြည်သာက မြိုင်သီလရှင် စာသင်တိုက်က အပြန် ဆဲဗင်းဒေးမှာပင် စာရေးဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်လာပြန်ပါ၏ ။ သီလရှင်တိုက်၏ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော်က ပေးပါရန်။

သို့ဖြင့် သုံးလေးရက်အစွန်းမှာပင် သီလရှင်စာသင်တိုက် ဆရာလေးထံမှ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော် အံ့သြရသော သတင်း။

“ငွေဆယ်သိန်း လာလှူသွားတယ် ဒကာကြီး... ဆဲဗင်းဒေးက ဒကာကြီးဆောင်းပါး ဖတ်ရလို့တဲ့”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆီကနေ သီလရှင်တိုက်လိပ်စာ လှမ်းတောင်းသည့် အမျိုးသမီး၏ ဖုန်းနံပါတ် ရှိနေသေးသောကြောင့် လှမ်းဆက်ကာ အလှူရှင်အမည်ကို မေးမိပါသည်။ သူက မပြောပါ။ မသိချင်ပါနှင့်... တဲ့။ ထို့အပြင် အခြား ပရဟိတဂေဟာကလေးတို့၏ လိပ်စာကိုပင် တောင်းနေ၍ ကျွန်တော်က ပေးလိုက်ရပြန်ပါသည်။

နောက်ထပ်ရောက်လာပြန်သည်က အင်န်ဂျီအို ပရဟိတလူငယ်တစ်စု။
ကျွန်တော့်ဆီက လိပ်စာလာတောင်းခြင်း။ ဒါကလည်း ဆဲဗင်းဒေးက
ဆောင်းပါးကြောင့်တဲ့။ ကျွန်တော် ကြည်နူးရပါသည်။

*

၇ ရက်သားသမီး စာဖတ်သူများအား ကျွန်တော် တစ်ခုပြောလိုပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီရာ၊ ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်
နီးစပ်ရာ ပရဟိတ ဂေဟကလေးများသို့ ရောက်ကာ
ထိုတွေ့ထိရာရာကလေးတို့ကိုသာ ရေးပြနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ့်တကယ် မေတ္တာနှင့်ကရုဏာကို ပေးပါဟု
လက်ဖြန့်တောင်းဆိုနေသူတို့က နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိပါသည်။
သည်နေရာလေးတွေမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ပါဝင် ပတ်သက်ဆောင်ရွက်၊
ပါဝင်ဖြည့်ဆည်းလှူဒါန်းနေသူတို့ အမြောက်အများ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး အမည် မဖော်လိုသူ ကိုစိုးမြင့်လို မဟုတ်ဘဲ
တကယ့်ကို မိမိအမည်ကို ပဓာနမထား မှုန်ဝါးဝါးထားကာ ကောင်းမှုပြုနေသူ ၇
ရက်သားသမီးတို့ အများအပြား ရှိနေကြပါသည်။ သည်လို စိတ်နေမြတ်သူများကို
ဦးညွှတ်လျက် ရှိပါကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ဖော်ပြလိုပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကွန်ဖူးစတား ဂျက်လီ၏
စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ထပ်မံကိုးကားပါရစေ။ If everyone give one yuan every
month, It will add up to billions တဲ့။ တစ်လကို တစ်ယွမ်ပဲ
လူတစ်ယောက်ဆီကပဲထည့်၊ သန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်သွားမှာတဲ့။
ကျွန်တော်တို့ကရော။

တစ်လ ငွေတစ်ထောင် သိပ်မခက်သူတွေ တော်တော်များများ ရှိပါသည်။
မေတ္တာချင်းဆက်ပြီး ဝန်းရံလိုက်လျှင် လူတော်တော်များများကို ပညာသင်ပေးနိုင်၊
လူတော်တော်များများကို စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းပေးနိုင်၊ လူတော်တော်များများကို
မျက်ရည်သုတ်ပေးနိုင်မည် ဆိုတာက ဧကန်မုချ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
ဘာကြောင့် မဆက်စပ်မိကြသေးတာတဲ့လဲ။

ငွေတစ်ထောင်က မခက်၊ ဆက်စပ်မိဖို့က ခက်နေကြပုံ ရပါသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ်မှာတော့ အမည်မဖော်လိုသော ဒါနရှင်တို့ကို
ပရဟိတ စခန်းကလေးများ ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။
လှပသော လိပ်ပြာပိုင်ရှင်များကို မကြာခဏ သတိရနေမိပါကြောင်း
ဆဲဗင်းဒေးစာမျက်နှာများမှတစ်ဆင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ပါရစေလား။

7 DAY NEWS JOURNAL

Vol.9, No.28

SEPT EMBER 30, 2010

*

အခန်း(၂)

လမ်းတွေပေါ်မှာ လူကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါ

လူကို ဘယ်တုန်းကမှ ထည့်သွင်းမစဉ်းစားသော သို့မဟုတ် နောက်ဆုံးထားပြီးမှ စဉ်းစားပုံရသော လုပ်ငန်းကိုင်ငံနီးတွေထဲမှာ မော်တော်ကားလုပ်ငန်းက ထိပ်ဆုံးနေရာက ပါနေလေရောသလား ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ ကားသမား တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကို သူတို့ခရီးသည်၊ သူတို့စားသုံးသူအပေါ် လေးစားစွာ ဆက်ဆံတာမျိုး တစ်ကြိမ်စ နှစ်ကြိမ်စဆိုသလို တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်မိသမျှ အများစုကတော့ စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခရီးသည်များများ ရလိုမှုကြောင့် ခရီးသည် တော်တော်များများ တက်လာလေ့ရှိသော မှတ်တိုင်များ၌ တမေ့တမော ကျောက်ချရပ်နားထားသည့် ဘတ်စ်ကားများကို လူတိုင်း ကြုံဖူးကြမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ သက်တောင့်သက်သာ ရှိ၏ ၊ မရှိ၏ သူတို့ မစဉ်းစား။ သွားလိုရာခရီးသို့ အချိန်မီ ရောက်နိုင်၏ ၊ မရောက်နိုင်၏ သူတို့ မတွေးတော။ သူတို့ ခေါင်းထဲမှာ လူမရှိ။ ငွေ သို့မဟုတ် ပိုက်ဆံသာ။ ထိုအရာအတွက် ကားကို သူတို့ ကျောက်ချရပ်နားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောက်က ကားတစ်စီးစီး လိုက်ပါလာပြီဖြစ်သဖြင့် လွတ်အောင်မောင်းပြေးဖို့ ကြုံကြုံက်လာတာမျိုး သို့မဟုတ် ရှေ့ကကားကို ကျော်တက်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာသော အခါမျိုးတွင်ကား တရကြမ်း သူတို့မောင်းကြပါပြီ။ မှတ်တိုင်ပါ၍ ဆင်းမည့်သူများကိုပင် စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့။

သက်ကြီးရွယ်အိုများကိုလည်း မစာနာ၊ သားသည်အမေကိုလည်း အမှုမထား။ နှေးကွေးရန်ကောဟု အပြစ်တင်သည်သာမက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် တွန်းထိုးချတာမျိုးတွေ ကားလမ်းပေါ်မှာ ဘာမှမဆန်းတော့ပါ။

တစ်ခါက ထိုကဲ့သို့ ကားချင်းအလုအယက် မောင်းနှင်ကျော်တက်ကြစဉ်

နောက်ကားက ကျော်တက်မည်ကိုစိုး၍ ကားကို မှတ်တိုင်တွင်
သေသေချာချာမရပ်ဘဲ ပလက်ဖောင်းနှင့် အဝေးကြီး ခွာရပ်ထားခဲ့ရာ
ကားပေါ်ကဆင်းလာသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို နောက်ကားက ဖြတ်တိုက်သဖြင့်
အသက်ဆုံးခဲ့ရဖူးပါပြီ။ ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငွေတစ်ခုတည်းကို
ဦးစားပေးစဉ်းစားနေသောကြောင့်ပင်။ ပလက်ဖောင်းနှင့် အဝေးကြီး
ခွာရပ်ထားလိုက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းမယ့် ခရီးသည် အန္တရာယ်တိုးသွားလေမလား
ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစား။

တချို့ခရီးသည်တွေက မြို့ကြီးသားပီသစွာဖြင့် ရှေ့မှတ်တိုင်
ဆင်းတော့မှာမို့ ကြိုတင်ပြီး အပေါက်ဝကို ထွက်လာတတ်ပါသည်။ ဒါကို
ကားသမားက မကြိုက်။ မှတ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ လမ်းကတားတားစီးသမျှ
ခရီးသည်ကိုတင်ဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သည်တော့
ကြိုထွက်လာသူ ခရီးသည်ကို ငြူစုချင်သည်။

တစ်ခါက အဝေးပြေးကားဂိတ်တစ်ခု ရှိရာသို့ ကျွန်တော်
ကားစီးသွားခဲ့ရာ ဂိတ်ဆုံးမရောက်မီ လေးငါးမှတ်တိုင် အလို၌ ခရီးသည်တွေ
စုပြုံနေတာကို ကားဒရိုင်ဘာနှင့် လက်မှတ်ရောင်းက မြင်သွားပါသည်။
သည်ခရီးသည်တွေက မြို့ထဲဘက်ကို သွားမည့်သူများဖြစ်ရာ သည်လူတွေဆီက
ပိုက်ဆံကို သူတို့လိုချင်သည်။ သည်တော့ ကားကို မူလလမ်းကြောင်းအတိုင်း
ဂိတ်ဆုံးအထိ သွားမနေတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ကားပေါ်က
ခရီးသည်တွေ သွားလိုရာကို မရောက်ဘဲ ဆင်းကြပေတော့။
ကားလက်မှတ်ရောင်းက သူ့အကျ..ပေါ်က နာမည်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးပြကာ
ဆင်းသွားရှာသည့် ခရီးသည်တွေကိုပင် စိန်ခေါ်နေလိုက်ပါသေးသည်။
မကျေနပ်လျှင် နာမည်မှတ်သွား၊ ကြိုက်ရာသွားပြော ဆိုသည့်သဘော။

တစ်ခါကများဆိုလျှင် အဝေးပြေးခရီးစင်တစ်ခု၌ ကျေးတောသူ
ခရီးသည် လေးငါးယောက်က သူတို့ဆင်းမည့်နေရာကို ရောက်ပါပြီဟု အကြိမ်ကြိမ်

အော်ပြောနေပါလျက် နောက်ကပါလာသော ကားကို လွှတ်အောင်
ဇွတ်မောင်းသွားခဲ့ကာ နာရီဝက်သာသာခရီးကို မောင်းသွားခဲ့ပြီးမှ ကျော်လွန်၍
ပါလာသော ခရီးသည်များကို ငွေစကြေးစအချို့ ပြန်ပေးကာ သင့်လျော်ရာကားဖြင့်
နောက်ကြောင်းပြန်စီးသွားဖို့ စီစဉ်ပေးနေတာကို အံ့သြစရာ
ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကုန်တင်ကား မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ဆန်အိတ်တွေ၊ ပဲအိတ်တွေ၊
ကွမ်းခြင်းတွေ၊ ပန်းခြင်းတွေ၊ စက္ကူပုံးတွေ ထပ်ကာဆင့်ကာ တင်ထားသဖြင့်
ခြေထောက်လည်း ချမရ၊ ဒူးလည်း ကွေးမရ၊ အဆင်းခက် အတက်ခက်
လိုက်ပါရသော ခရီးစဉ်တွေကိုလည်း အများစု ကြုံဖူးကြပြီးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
အချို့ကားတွေက ခရီးသည်ပိုဆန့်အောင် ထိုင်ခုံတန်းတွေကို ရှေ့နောက်
စိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့ခုံ၏ နောက်မှီနှင့် နောက်က ခရီးသည်၏ ဒူး မလွတ်တော့။

အချို့ကားတွေက နှစ်ယောက်သာသာ ထိုင်ခုံကို သုံးယောက်ခုံ
အတင်းလုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အစွန်ဆုံးလူက ထိုင်မရတော့။ မတ်တပ်ခရီးသည်
မတင်ရဟူသော ကားကလည်း လောဘဖြင့် တင်ပါ၏ ။ အလျင်လိုသော
ခရီးသည်ကလည်း စီးပါ၏ ။ စစ်ဆေးရေးနှင့် တွေ့သောအခါ လက်မှတ်ရောင်းက
ထိုင်နေပါ၊ ထိုင်နေပါဟု ဆိုသဖြင့် လေထဲမှာ ထိုင်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသော
ခရီးသည်တွေကလည်း တစ်ဒုက္ခ။

*

ဒါတွေအားလုံး ဘာကြောင့်ဖြစ်နေရသလဲ ဟူသော မေးခွန်းအတွက်
အဖြေက ငွေ သို့မဟုတ် ပိုက်ဆံပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ငွေရဖို့၊
ပိုက်ဆံရဖို့မှတစ်ပါး လူ သို့မဟုတ် ခရီးသည်ဘက်ကို လုံးဝထည့်သွင်းစဉ်းစားမှု
မရှိသဖြင့် သည်လိုဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချို့ ကားသမားတွေကဆိုလျှင် “ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်စီးပါလား” ဟုပင် မိမိ၏ ခရီးသည်ကို ထေ့ငေါ့လိုက်ပါသေးသည်။ ဒါက မိမိ၏ စားသုံးသူ (Consumer) ကို နှိမ့်ချစော်ကားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ စားသုံးသူသည် မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်၊ ထိုသူတို့ စိတ်ကျေနပ်မှု ရရှိစေရန် မိမိတို့က ဝန်ဆောင်မှု (Service) ပေးရမှာပါလားဟူသော စိတ် မထားတတ်၊ မထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ “ဈေးကွက် ဈေးကွက်” နှင့် အသံဗလံတွေ ညံနေသောကာလ၌ စားသုံးသူ (Consumer) ကို စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဝန်ဆောင်မှု (Service) မပေးသော လုပ်ငန်းတို့သည် အခိုက်အတန့်တစ်ခုတွင်သာ ရပ်တည်နိုင်လေ့ရှိပြီး ရေရှည်၌ လက်လွတ်ခြေလွတ် ပြုတ်ထွက်သွားတတ်ကြသည်ကို သတိပြုသင့်ပေသည်။

7 DAY NEWS JOURNAL

Vol.9, No.30

OCTOBER 14, 2010

*

အခန်း(၃)

လန်ဒန်မြို့က ရုပ်တုများနှင့် ဓားတစ်လက် မြင်းတစ်စီး

တစ်ခါက ဆရာမောင်စူးစမ်း၏ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဟီးရိုး (Hero) နှင့် ပတ်သက်ရာရာ အတွေးအခေါ် အယူအဆတို့ကို တော်တော်ကလေး စုံစုံစေ့စေ့ ဆွေးနွေးရေးသားထားတာ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာက ဟီးရိုးဆိုတာ မယင်ကျေးသေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ခေတ်မမီသေးတဲ့ မြို့ပြနိုင်ငံတွေမှာ ပေါ်ထွန်းတတ်တာဟု ဆိုပါသည်။ Uncivilized situation and absence of modern state ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

သည်အဆိုက ရောမကို အာခံခဲ့သော စပါတကာပ် (Spartacus) နှင့်တော့ ကွက်တိပဲ ဖြစ်ပါသည်။ BC 73 ဝန်းကျင် ကျွန်စနစ်ထွန်းကားသော ရောမ၌ လူလူချင်းသတ်ပုတ်ခိုင်းကာ အပျင်းပြေထိုင်ကြည့်သော လောက၊ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ သတ်ပုတ်ခိုင်းကာ အနိုင်၊ အရှုံး လောင်းကြေးထပ်ကြသော လောကကို မခံနိုင်သူ စပါတကာပ် (Spartacus) က ထကြွပုန်ကန်လေသောအခါ ထို အညတရ ကျွန်တစ်ယောက်က ဟီးရိုးဖြစ်သွားခဲ့ပါလေသည်။ ဒါကိုရည်ရွယ်ကာ မယင်ကျေးသေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကို မရောက်သေးတဲ့ မြို့ပြနိုင်ငံတွေမှာ ဟီးရိုးတွေပေါ်ထွန်းတတ်တာပါဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခုက ခေတ်သစ်ကမ္ဘာ၊ ယင်ကျေးသော ကမ္ဘာ။ ဒါ့ကြောင့် သူရဲကောင်းမလိုတော့ဟု ယူဆပုံရပါသည်။ To Banish Heroies from Human Life တဲ့။ လူသားရဲ့ဘဝထဲက သူရဲကောင်းတွေကို နှင်ထုတ်ပါလေတဲ့။ ဆရာက ဒီစာသားကို ကိုးကားဖော်ပြထားပါသည်။ အမှန်တကယ်ကိုပဲ ကမ္ဘာလောကမှာ သူရဲကောင်းတွေ မလိုအပ်တော့ဘူးတဲ့လား။ စင်းစားစရာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က သူရဲကောင်းဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဓားတစ်လက် မြင်းတစ်စီး သို့မဟုတ် သေနတ်တစ်လက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့်

မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်သော ပုံရိပ်ကို ပြေးမြင်ကြစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူရဲကောင်းတို့၊ Hero တို့ စသောစကားလုံး၏ ပုံရိပ်က သည်ပုံရိပ်အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။

*

ခုတော့ Hero နှင့်အပြိုင် စကားလုံးတွေက အများအပြားပဲ ဖြစ်ပါသည်။ Ideal Character တဲ့။ Role model တဲ့။ Ego ideal တဲ့။ Self image တဲ့။ သည်စကားလုံးအားလုံးအတွက် ခြုံငုံအဓိပ္ပာယ်က စံပြဇာတ်ရုပ်၊ စံပြလူသားပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဓားတစ်လက်၊ မြင်းတစ်စီး၊ သေနတ်တစ်လက်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပုံရိပ်ကိုဘေးဖယ်ပြီး စင်းစားလိုက်လျှင် သည် စံပြဇာတ်ရုပ်၊ စံပြလူသား ဆိုသည်ကဖြင့် လိုအပ်နေမြဲ၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တို့အတွက် ပိုမို၍ လိုအပ်နေမြဲဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

လူငယ်လူရွယ်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကျစရာ မလိုဘူးလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စံပြစရာ မလိုဘူးလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နမူနာယူစရာ မလိုဘူးလား။ အတွေးပွားချင်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

*

နည်းပညာနှင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းများအတွက် အားကျစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းပါဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကတော့ ဘီလ်ဂိတ်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ Bill Gates။ Microsoft ကွန်ပျူတာသူဌေးကြီး ဘီလ်ဂိတ်။ ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ခေတ္တစွန့်ခွာခဲ့ကာ မိုက်ကရိုဆော့ဖ်

ကွန်ပျူတာဖြင့် ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်သုဌေးဘဝ ရောက်အောင်
လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်သာမက ချမ်းသာသမျှ ဓနဥစ္စာတို့ကို ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေထဲ
ထည့်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ကြေငြာထားခဲ့သည့် သည်လိုလူတစ်ယောက်ကို လူငယ်တွေ
အားကျမိတာ မကောင်းဘူးလား။

၂၀ ရာစု၏ Man of the Century ဟု အသတ်မှတ်ခံခဲ့ရသော
ဂျပန်ဆိုင်ရာ နိုဗယ်ဆုရှင် အဲလဘတ်အိုင်းစတိုင်း (albert Einstein) ၏
ဉာဏ်ပညာကြီးမားပုံ၊ အ နေရိုး၊ အစားရိုး၊ မာန်မာန မရှိ၊ ပကတိ ဖြူစင်ပုံကြီးကို
ကြည့်ကာ သည်လူ အိုင်းစတိုင်းကို လူငယ်တွေ အားကျနေမိရင်ရော
မကောင်းဘူးလား။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ၁၁ ဆက်မြောက် သမ္မတအ
ဖြစ် အ ရွေးချယ်ခံရကာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၂၄ ရက်တွင်
သမ္မတတာဝန်ဝတ္တရားများ သက်တမ်းကုန်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ၂၅ ရက်မှာပင် သူ
သမ္မတအိမ်တော်ပေါ်သို့ တက်စဉ်က ပါလာသည့် သေတ္တာကလေးနှစ်လုံး ဆွဲကိုင်ကာ
ပြန်ဆင်းသွားသူ၊ ဘာလက်ဆောင်ကိုမှ လက်မခံခဲ့ပါဟု ဆိုလေသူ၊
အိန္ဒိယသမ္မတကြီး အဗ္ဗဒူကလာမ် (abdul Kalam) ကို လူငယ်တွေ
အားကျနေတာရော မကောင်းဘူးလား။

ထို့အ တူ စပရင်းဖီးလ်မြို့က “ငါ့ရှေ့နေဆိုင်းဘုတ်လေးကို မဖြုတ်နဲ့၊
အဲသည် ရှေ့နေအလုပ်က မြဲတယ်၊ အ ခု သမ္မတအလုပ်က မြဲတာမဟုတ်ဘူး” ဟု
ဆိုလေသူ အ မေရိကန်သမ္မတကြီး အေ ဗရာဟင်လင်ကွန်း (abraham Lincoln)၊
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘုမသိဘမသိ မျက်ရည်ကျနေသူတွေ အ များကြီးရှိတယ်ဟု ဆိုကာ
ပရဟိတအ လုပ်များထဲမှာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရှူထုတ်သွားသူ
ကရုဏာရှင်မကြီး မာသာထရီဆာ၊ လူတစ်ယောက် တစ်လ တစ်ယွမ် ထည့်ရုံနဲ့
ကမ္ဘာကို ကယ်လို့ရပါတယ်ဟု ဆိုကာ The one foundation ထောင်လေသူ
ကမ္ဘာကျော်ကွန်ဖူးစတား ဂျက်လီ (Jet Li) စသည် စသည်ဖြင့် လူငယ်တို့ အ
ားကျစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နယ်ပယ်အ သီးသီးမှာ ရှိပါသည်။ ဘောလုံးသမားတွေ၊

တေးဂီတပညာရှင်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ၊ ပညာရှင်တွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်နယ်ပယ်ကမှရယ်လို့ မဟုတ်။ တစ်ဦးဦးကို အားကျတာ၊ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ရှာဖြစ်နေတာက အဓိပ္ပာယ်ကလေးများ ရှိလေမလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။

ကိုယ်အားကျမိသူသည် ဓားတစ်လက်၊ မြင်းတစ်စီးနှင့်တော့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမပေါ့-လေး-

“ခရီးသည်” စာအုပ်ထဲမှာ ဆရာဇော်ဂျီက သူ့လန်ဒန်အတွေ့အကြုံများကို တော်တော်များများ ထည့်ရေးထားခဲ့ရာ “လန်ဒန်မြို့က ရုပ်တုများ” ဆိုသည့် စာတစ်ပုဒ်လည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဆရာက လန်ဒန်မြို့တွင် ကြေးသွန်းရုပ်၊ ကြေးတမော့ရုပ်များကို မျက်စိနှင့်မလွတ်အောင် မြင်နေရကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။ ဥပမာ... ရှိတ်စပီးယား အရုပ်တဲ့။ သမ္မတလင်ကွန်း အရုပ်တဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အော်လီဗာကရွန်ဝဲ အရုပ်တဲ့။

ဆရာဇော်ဂျီက ထိုအရုပ်များကိုကြည့်ကာ ရှုမြင်သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေ အားကျအတုယူကာ စိတ်နေသဘာဝ တို့ မြင့်မားလာနိုင်ကြောင်း ကောက်ချက်ချထားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အားမကျ၊ ဘယ်သူ့လိုမှလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး ဆိုတာတော့ သိပ်မကောင်းလှဟု ထင်ပါသည်။

Hero ပဲခေါ်ခေါ်၊ Ideal Character ပဲခေါ်ခေါ်၊ Role Model ပဲခေါ်ခေါ်၊ Ego Ideal, Self Image ကြိုက်ရာခေါ်၊ အိုင်းစတိုင်းကို Great personality ဟု ခေါ်သလို ခေါ်ချင်လည်းခေါ်၊ လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အားကျမိတာကတော့ ကောင်းသော စိတ်အခြေအနေဟု ယူဆပါသည်။

ကဲ... ဘယ်သူ့ကိုများ အားကျနေမိကြပါလိမ့်။

Vol.9, No.34

NOVEMBER 11, 2010
